

at ejendommen udelukkende skal være benyttet til beboelse, er afsvækket noget til, at ejendommen i alt overvejende omfang benyttes til beboelse.

Som følge af disse lempelser kan der blive tale om, at nogle af de gamle ejere fra og med ikrafttrædelsen af de nye bestemmelser i § 69 (d. v. s. fra 1. april 1965) skal have en større fritagelse, end de havde ved 12. alm. vurdering, og evt. at de skal have en fritagelse, hvor de tidligere overhovedet ingen havde. Efter forslaget § 69, stk. 1 skal fritagelsen som hidtil efter § 69, stk. 1 a gives umiddelbart for de første 7.000 kr. af stigningen i ejertiden. Overstiger stigningen 7.000 kr., er det som hidtil bestemt, at fritagelsen for det overskydende gives af finansministeren og er betinget af, at der ikke fra ejendommen kan udstykkes grund til selvstændig bebyggelse, uden at dette vil medføre væsentlig værdiforringelse for restarealet eller den bestående bebyggelse. Det er dog ikke hermed tanken, at de gamle ejere, der allerede har en fritagelse over 7.000 kr., påny skal søge finansministeren om fritagelsen, idet det er hensigten at benytte delegationsbestemmelsen i § 69, stk. 6 til at overlade det til oppebørselsmyndighederne umiddelbart at forlænge disse fritagelser. Ansøgning skulle formentlig kun blive aktuel i de formentlig ret få tilfælde, hvor ejere, der ikke allerede har en fritagelse over 7.000 kr. efter gældende lovs § 69, stk. 1 a, 3. pkt., nu som følge af de anførte lempelser får mulighed for en sådan større fritagelse. Den hidtidige bestemmelse i § 69, stk. 1 a, 3. pkt. om, at det for fritagelse over 7.000 kr. også er en betingelse, at grundstigningen ikke har været ledsaget af en tilsvarende forøgelse af ejendommens udbytte, er i forslaget udeladt. Årsagen hertil er, at den pågældende betingelse, der kun tager sigte på forøget lejeindtægt ved udleje af en lejlighed i 2-familiehusene, ikke ved praktiseringen af fritagelsesbestemmelsen ved 12. alm. vurdering har haft nogen betydning som følge af, at sådan lejestigning på grund af lejerestriktionerne har været udelukket.

Bestemmelsen i § 69, stk. 3, om fortsat fritagelse for de gamle sommerhusejere bevarer betingelsen i gældende lovs § 69, stk. 1 c, om at grundværdien ikke må overstige 7.000 kr., men således at det afgørende i så henseende alene skal være værdien ved fikseringsvurderingen, altså almindeligvis ved 12. alm. vurdering, mens det skal være uden betydning, at grundværdien senere er blevet højere. Dette er i overensstemmelse med det standpunkt, der er taget i skattedepartementets cirkulære af 4. maj 1964 med hensyn til de omvurderinger i 1963 og 1964, der ikke skulle have virkning for beregningen af grundstigningsskylden, idet det i

cirkulæret er fastslået, at fritagelsen bevaredes, selvom grundværdien ved en sådan omvurdering kom op over de 7.000 kr.

Den foreslåede nye § 69 har ikke medtaget nogen bestemmelse svarende til gældende lovs § 69, stk. 2, (fritagelse ved midlertidige hindringer for en ejendoms udnyttelse på den ved vurderingen forudsatte måde), idet der ikke efter denne bestemmelse, der angår bevillingsmæssige fritagelser, er blevet meddelt fritagelser for stigning til og med 12. alm. vurdering. Ej heller er der medtaget nogen bestemmelse om henstand svarende til gældende lovs § 69, stk. 1 d, idet der ingen tilfælde foreligger af sådan henstand med hensyn til stigning til og med 12. alm. vurdering, hvorved bemærkes, at en henstand efter nævnte bestemmelse kun har kunnet gives i indtil 5 år efter erhvervelsen.

ad 11.

ad § 70: Bestemmelsen, der omhandler nedsettelse af henstandsbeløb, foreslås ophævet som følge af fikseringen.

ad § 71: Bestemmelsen om opkrævning af jernbaneskyld foreslås ophævet. Baggrunden for forslaget er, at det findes rimeligt, at jernbaneskylden, der er båret af samme hensyn som grundstigningsskylden, nu bortfalder uden hensyn til, at det administrative besvær, der er forbundet med afgiftens opkrævning, står i misforhold til dens ringe provenue. Dette udgjorde i finansåret 1962-63 kun ca. 60.000 kr., hvoraf ca. 52.000 kr. tilfaldt private jernbaneselskaber. Afgiften vil successivt bortfalde i de kommende år, indtil den er helt bortfaldet omkring 1980, men af administrative grunde foreslås det, at opkrævningen nu ophører. Angående spørgsmålet om eventuel kompensation til de pågældende private jernbaneselskaber for den afgift, der skulle være tilfaldet disse i den resterende del af afgiftsperioden, er der indledt forhandlinger med ministeriet for offentlige arbejder.

Det bemærkes, at statskassens udgift ved at betale vedkommende selskaber den kapitaliserede afgift antagelig ikke vil overstige $\frac{1}{4}$ mill. kr.

ad § 72: Bestemmelsen bortfalder som følge af fikseringen.

ad 12.

Bestemmelsen, hvorefter grundstigningsskylden deles mellem staten og kommunerne (by- og sognekommunerne) med halvdelen til hver, svarer til den gældende lovs § 73, stk. 1, dog at den gældende lovs begrænsning af den kommunale andel til højst at kunne udgøre et beløb svarende til $\frac{1}{5}$ af kommunens ordinære udgifter i det sidste regnskabsår, er udeladt. Denne begrænsning, der kun har været aktuel